

der Iagttagelse af de Regler, der er givne for Ja- og Nej-Afstemning i Lov Nr. 16 af 7. Februar 1901 §§ 38 og fg.“

Det stillede Ændringsforslag samt Forslaget til Rigsdagsbeslutning i dets Helhed sættes til Forhandling under eet.

Slengerik: Naar jeg paa mine Medforslagsstilleres og egne Vegne skal motivere og anbefale det af Formanden nylig omtalte Ændringsforslag, kommer jeg til at udbede mig Tingets Opmærksomhed, da jeg gerne ganske kort vil vise, hvordan den foreliggende Sag har udviklet sig. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) er Ordfører for den Opposition, som modsætter sig, at de vestindiske Øers Afstaaelse til Amerika foregaar under den Form, som Regeringen har foreslaaet. Det ærede Medlem er ikke mod Afstaaelsen af Øerne af saglige Grunde, derfor har vi hans egne Ord; naar det ærede Medlem alligevel er mod Regeringens Forslag til Beslutning, har han efter sit eget Opgivende dertil tre Grunde, som jeg nu skal tillade mig at nævne. Det ærede Medlem ønsker for det første, at Afstaaelsen af de vestindiske Øer skal udsættes, indtil Krigen er forbi. For det andet mener det ærede Medlem, at der er sket en Overrumpling af Rigsdagen. Og for det tredje finder det ærede Medlem, at den nuværende Rigsdag ikke er kompetent til at træffe Afgørelse om Øernes Afstaaelse.

Jeg skal nu tillade mig at se lidt paa disse tre Grunde, hver for sig. Med Hensyn til den første Grund vil jeg udtale følgende: Om den Betragtning, som har fremkaldt Ønsket om at udskyde Afgørelsen til efter Krigen, sagde det ærede Medlem fra Ringkøbing i den Tale, som han holdt, da Sagen var til første Behandling her i Tinget: „Hvor meget der kan ligge i denne Betragtning, skal jeg ikke udtale mig om. Jeg tror ikke, der ligger saa meget i den, som mange mener“. Jeg synes, at det ærede Medlem ved denne Udtalelse ganske uopfordret har reduceret den samme Betragtningens Betydning i saa høj Grad, at det snarest maa forekomme en ret forbavsende, at han endnu i sit Forslag om Overgang til Dagsordenen i Lørdags kunde fastholde den. Det forekommer mig mærkeligt, at det ærede Medlem kan forlange af Folketinget, at det skal stemme for en Paastand paa Overgang til Dagsordenen, som er bygget paa en Opfattelse, om hvilken det ærede Medlem selv har udtalt: Hvor meget der lig-

ger i denne Betragtning, skal jeg ikke udtale mig om. Jeg tror ikke, der ligger saa meget i den, som mange mener. For Resten maa man jo indrømme, at det ærede Medlem i sin Paastand paa Overgang til Dagsordenen giver denne Grund til at gaa mod Regeringens Forslag en underordnet Plads, idet han erklærer, at han kan gaa med til at stemme for de vestindiske Øers Afstaaelse, selv om Krigen til den Tid endnu ikke er forbi. Men naar det ærede Medlem altsaa ikke, for at bruge en klassisk Vending, har „nogen stor Tro“ til den Betragtning, som begrunder Ønsket om at udsætte Øernes Afstaaelse, indtil Krigen er forbi, og naar han selv i sin Paastand paa Overgang til Dagsordenen erklærer, at han nok kan tænke sig at gaa med til Øernes Afstaaelse, selv om Krigen ikke er endt, synes jeg ikke, at man kan tillægge denne hans første Grund til at gaa mod Regeringens Forslag til Beslutning nogen videre Betydning.

Den næste Grund, som det ærede Medlem anførte, er den, at Rigsdagen er blevet Genstand for en Overrumpling. Ret beset har dette Argument dog ikke nogen reel Betydning. Jeg ved ikke, hvor lang Betænkningstid det ærede Medlem behøver til at tage Standpunkt til en Sag, om hvilken han selv har udtalt, at han sagligt set er ganske enig i Sagens Realitet, og at han ikke gaar mod den af saglige Grunde, men tværtimod siger, at han til sin Tid vil kunne stemme for den. Det drejer sig jo heller ikke om en ny Sag, som Rigsdagen her for første Gang beskæftiger sig med. Man har jo heller ikke fra nogen Side stillet Krav om Udvalgs Nedsættelse med den Motivering, at det var nødvendigt at indhente nærmere Oplysninger. Naar man paastaar, at Sagen er kommet som en Overrumpling, forstaar jeg altsaa ikke, hvad man kan mene dermed. Jeg kan forstaa, at man kan sige, at Forelæggelsen er kommet bag paa Rigsdagen, at man kan sige, at Forelæggelsen af denne Sag er sket som en Overraskelse. Men man tør jo ikke paa nogen Maade paastaa — for det har man ingen Grund til —, at Regeringen har forsøgt at jage eller, som man ynder at udtrykke det, trumfe denne Sag igennem, uden at Rigsdagen har faaet Tid til at sætte sig tilbørligt ind i den. Og det vil dog, naar det kommer til Stykket, være Rigsdagens egen Opgave at sørge for, at den har den Tid til at sætte sig ind i Sagen, som er nødvendig, for at Rigsdagens Medlemmer